

Filippenzen 1: 7-11

Bij de behandeling van het voorgaande hebben we gezien dat Paulus dankt voor de Filippenzen omdat zij deelhebben aan het Evangelie. Daarmee bedoelt Paulus niet alleen dat de Filippenzen van harte geloven in Christus, maar ook dat zij Paulus steunen in zijn bediening om het Evangelie uit te dragen.

En dat maakt dat Paulus een diepe verbondenheid ervaart met de gemeente van Filippi. Hij verlangt ernaar weer in het midden van de gemeente aanwezig te kunnen zijn. De gemeente ligt hem na aan het hart. Hij weet zich gesteund door de gemeente, zowel in zijn gevangenschap als in de verdediging. Hier doelt Paulus op het verschijnen voor de rechtbank. Hij kreeg het verwijt dat de christelijke boodschap in strijd is met Romeinse gebruiken en zeden. Terecht staan als boodschapper van Christus ervaart Paulus als genade. Het is hem niet te doen om eigen eer maar om de eer van Christus. En daarin weet hij zich gesteund door de Filippenzen. Wat een verschil zien we hier opnieuw met de gemeente van Korinthe. Daar werd Paulus bekritiseerd en z'n apostelschap werd regelmatig in twijfel getrokken (1 Kor.9:1). Ongetwijfeld zal de kritiek van de Korintiërs hem leeg gezogen hebben. Hij kon die gemeente ook niet anders dan omschrijven als vleeselijk, onvolwassen christenen (1 Kor.3:1), die met hun kritische houding Paulus' bediening zwaar maken.

Bij de Filippenzen echter ervaart hij verbondenheid en steun. Zelfs nu hij gevangen zit omwille van het Evangelie weet hij zich gedragen door gebed en steun.

Paulus is dankbaar voor de gemeente, maar hij bidt ook voor de gemeente. Hij dankt voor de huidige stand van zaken. Hij bidt om verdere groei. Lees maar mee: *en dit bid ik, dat uw liefde nog steeds overvloediger wordt in kennis en alle fijngevoeligheid, opdat u kunt onderscheiden wat wezenlijk is (1:9).*

Bij dat woordje 'kennis' moet je niet zo zeer denken aan bijbel-kennis, hoewel het zonder meer een goede zaak zou zijn als we ook daarin groeien. De NBG vertaling van 1951 vertaalt hier met 'helder inzicht'. Persoonlijk vind ik dat wat duidelijker. Het gaat om een groei in inzicht hoe God zou willen dat we handelen. Vandaar ook dat Paulus ook het woord 'fijngevoeligheid' gebruikt. Wie tot geloof komt ondergaat een proces van verandering. Door je omgang met God ga je meer en meer begrijpen wat Hij wil, wat Hij belangrijk vindt. Je krijgt een gevoelige antenne voor die dingen die in Gods hart leven. Gods prioriteiten worden dan ook jouw prioriteiten. Je leert onderscheiden waarop het aankomt.

En dat is nu zo mooi van gemeente-zijn. We zitten allemaal in hetzelfde proces van groeien in inzicht. Door als broers en zussen te zoeken naar Gods weg met de gemeente leer je gaandeweg te onderscheiden waarop het aankomt. Je vult elkaar aan, je scherpt je aan elkaar. Je bespreekt met elkaar wat jezelf hebt geleerd over het hart van God.

Dit is niet eenvoudig en het gaat ook wel eens fout. Vandaar dat Paulus bidt dat de liefde overvloediger mag worden. Liefde is een woord dat sterk gedevalueerd is. Vaak noemt men liefde wat in feite niets anders is dan zelfzucht, zoeken van bevrediging van eigen verlangens. Liefde moet je wat opleveren en mag je vooral niets kosten. Maar in de bijbel wordt liefde gekarakteriseerd door offerbereidheid, dienstvaardigheid en zelfverloochening ten opzichte van God en je broeders en zusters. Wij leven in een maatschappij waarin beweerd wordt dat liefde volslagen irrationeel is. Dat liefde blind maakt en op geen enkele manier te beïnvloeden is. Liefde komt en gaat, zonder dat je er iets aan kunt doen. Het is – zo beweert men – onmogelijk jezelf er toe aan te zetten iemand lief te hebben die je niet ligt. Liefde is pure emotie. Je hebt er geen greep op. Als liefde verdwijnt dan kun je daar niks aan doen en als liefde opkomt voor een ander dan je eigen partner dan moet je daar aan toegeven.

Als je onbewust zo denkt kom je bij het lezen van de Bijbel meteen in de problemen. Want daarin staat een bevel om lief te hebben.

Mannen heb uw vrouw lief, een bevel.

Heb je naaste lief als jezelf, een bevel.

Of zelfs, heb je vijanden lief, bijna een onmogelijk bevel.

Op deze Bijbelverzen loop je stuk als liefde alleen een emotie is die je overkomt en waar je zelf geen invloed op hebt.

Liefde in Bijbelse zin is iets heel anders. Je vijand liefhebben is dan ook niet allerlei zwijmelende gevoelens over hem te hebben, maar heel concreet hem te eten geven als hij honger heeft, hem geen kwaad maar goed te doen, je voor hem openstellen. Het motief van Jezus om naar deze aarde te komen was liefde. Zo lief had Hij de wereld. Dat waren geen zwijmelende gevoelens. Dat was een met hart en ziel zichzelf weggeven voor de mens die Hij niet kwijt wilde. Hij wilde de aan lager geraakte mens niet zo maar prijsgeven. Ook nu die mens er een potje van gemaakt had. En daarvoor gaf Hij zichzelf helemaal weg. Dat is nu liefde. Toen Jezus bad in Gethsemané, zeiden zijn gevoelens 'mag deze drinkbeker voorbij gaan', maar de

liefde waarmee Hij had besloten zich te geven voor onze redding zei 'ik zal deze drinkbeker leegdrinken tot de laatste druppel'. Ik offer mijzelf op uit liefde. Een radicale keuze van zelfverloochening.

Onlangs kwam ik op internet een filmpje tegen van een oud echtpaar. De vrouw was dement geworden. Ze herkende haar man niet eens meer. Iedere dag, als de man bij zijn demente vrouw kwam, deed hij z'n nette pak aan, knielde bij z'n vrouw neer, pakte haar hand en vroeg de vrouw opnieuw of ze met hem wilde trouwen. Iedere dag zei de vrouw 'ja', ook al was ze dat na een dag alweer vergeten. Wat die man doet, dat is liefde. Hij kiest ervoor zijn vrouw, die al lang niet meer zijn gelijkwaardige partner is, liefde te tonen. Hij offert zich op door haar te bezoeken en kiest ervoor haar nog altijd de liefde van z'n leven te laten zijn, al is ze geen schim meer van het meisje waar hij ooit verliefd op was. Zelfs nu zij dat zelf iedere dag weer vergeet kiest de man voor liefde. Een ontroerend mooi voorbeeld van echte gevende liefde!

Liefde is dat je niet kiest voor de makkelijkste weg, maar dat je kiest voor dienstbaarheid zoals Jezus deed. Dat je het welzijn van de ander voor ogen hebt. Ook als het jou zelf wat kost. Paulus bidt dat die liefde mag groeien bij de Filippenzen. Ik denk dat we Paulus' gebed ook tot het onze mogen maken.

Ik bid, dat onze liefde steeds meer overvloedig mag zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid, om te onderscheiden waarop het aankomt (1:9).

AMEN